

[Berlau]

pengeudpumpning til befolkningen, således at det atter bliver muligt overhovedet at deltage i det almindelige liv i dette land.

Vi har nu været igennem en årrække så lang og så ond, som den næsten kan være, med indkomstpolitiske løsninger, med opkrævninger og indefrysninger, alt sammen med det formål at forhindre befolkningen i at have mere til hverdagen, end at den lige knap kan få det til at hænge sammen. Det må være frygteligt for den generation, som har levet i efterkrigstiden, den dag den har nået skelsår og alder og skal til at dø eller gå på pension, at sidde og tænke tilbage på, at den hele sit liv har måttet spænde livremmen ind, at den hele sit liv har fået at høre fra magthaverne i dette land, at der ikke er råd til, at den skal have en bedre tilværelse, og at det bliver nødvendigt for den at forstå, at al talen om det overforbrug, den har haft – hvor det end måtte komme fra – skal fortsætte ud i al fremtid.

Det er ganske enkelt nødvendigt, at man søger for, at der er nogle penge blandt folk, således at de kan komme til at leve en anstændig tilværelse. Det skal vel ikke kun være forundt folketingsmedlemmer og andre, som er i samme indtægtsklasse, at spise røde bøffer og drikke vin en gang imellem. Det må da være sådan, at også den almindelige befolkning kan få lov til at deltage i den slags festligheder, og at det ikke længere skal være forbeholdt overklassen.

Derfor har vores forslag, som i øvrigt er fornuftigt begrundet, og som der vil blive argumenteret godt for om et øjeblik, til formål at sikre, at også den almindelige befolkning kommer til at blive fri for de skatteopkrævere, vi sender ud over befolkningen, for der er ingen forskel på den skatteopkrævning, der skete for en 400–500 år siden, og den skatteopkrævning, der sker i dag. Man har simpelt hen blot legaliseret det tyveri og den flåning af befolkningen, der foregår.

Der skal naturligvis være nok til, at vi kan få resten af samfundssystemet til at fungere, men det er der naturligvis også mulighed for; det er kun et spørgsmål om, hvordan man prioriterer sine udgifter. Det er den situation, man står i i øjeblikket: Vi har x milliarder kroner, der skal placeres på en finanslov, og nu er tidspunktet inde til at beslutte sig for, om man ønsker fortsat at give pengene til overprivilegerede klasser her i samfundet eller man ønsker, at også den

almindelige del af befolkningen skal kunne få lov til at nyde en anstændig tilværelse og ikke længere være henvist til at se, at de store spise-, æde- og drukgilder, der foregår i dette land på skatteborgernes regning, er forbeholdt den lille bitte, snævre inderkreds, som får invitationskort til at deltage i den slags festivitas.

(Kort bemærkning).

Bente Søltøft (SF):

Hr. Berlau talte om, at der sker en flåning af den danske befolkning. Jeg mener, man skal passe på med at bruge sådan nogle brede og generelle udtryk, for der er trods alt en progression i vores statsskattesystem; det er der ikke i kommuneskatten, og det kan vi fra SF's side beklage. Men til en velfungerende, anstændig tilværelse hører også en ordentlig offentlig sektor, og når Fælles Kurs kommer med det ene forslag efter det andet, som er meget udgiftskrævende – nogle af dem kan vi i SF være enige i intentionen med – må vi spørge: Jamen hvilke finansieringsmuligheder har vi? Det virker, som om hr. Berlau synes, at pengene ligger bedst i borgernes lommer. Det er i hvert fald ikke SF's synspunkt, ikke for så vidt angår det, som bliver brugt på den offentlige sektor i dag.

Jeg synes, at Fælles Kurs burde være mere opmærksomt på de ultimative krav om besparelser i den offentlige sektor, der vil komme, hvis dette forslag bliver vedtaget. Jeg synes også, Fælles Kurs igen skal overveje, hvad det vil betyde for dem med mellemindkomsterne, og det er langt den største gruppe af de danske skatteborgere.

(Kort bemærkning).

Berlau (FK):

Det er fuldstændig korrekt, at der, sådan som skattesystemet er indrettet, er en progression for så vidt angår statsskatten. Det, der er problemet, er, at alle ligger oppe i den højeste ende af progressionen allerede fra starten af. Næsten ligegyldigt hvor lille en indtægt man har, f.eks. hvis man er på en almindelig overenskomstmæssig betaling, skal man betale den maksimale beskatning fra starten; så er der ikke progression længere, så er der tale om en tvangsudskrivning på det allerhøjeste niveau.

Jeg må indrømme, at jeg er en smule skuffet over SF, for igennem al den tid, hvor der har